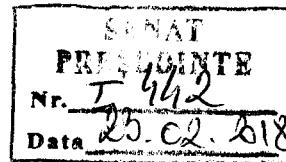

R O M Â N I A
CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
CABINETUL PREȘEDINTELUI

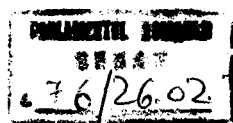
Palatul Parlamentului

Calea 13 Septembrie nr.2, Intrarea B1, Sectorul 5, 050725, București, România

Telefon: (+40-21) 313.25.31; Fax: (+40-21) 312.54.80

Internet: <http://www.ccr.ro> E-mail: pres@ccr.ro

Dosar nr.266A/2018

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
REGISTRATURĂ JURISDICȚIONALĂ
NR.1480 / 23 FEB 2018

Domnului

Călin Constantin Anton POPESCU-TĂRICEANU
Președintele Senatului

În conformitate cu dispozițiile art.16 alin.(2) din Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, vă trimitem, alăturat, în copie, sesizarea formulată de un număr de 25 senatori aparținând Grupului parlamentar al Partidul Național Liberal și 13 senatori aparținând Grupului parlamentar al Uniunii Salvați România, sesizare referitoare la neconstituționalitatea Legii pentru modificarea și completarea Legii nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale (L76/2017).

Vă adresăm rugămintea de a ne comunica punctul dumneavoastră de vedere până la data de 9 martie 2018, ținând seama de faptul că dezbaterile Curții Constituționale vor avea loc la data de 20 martie 2018 (inclusiv, în format electronic la adresa de mail ccr-pdv@ccr.ro).

Vă asigurăm de deplina noastră considerație.

Președinte,

prof. univ. dr. Valer DORNEANU

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

Dosar nr. 266 A / 2018

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
REGISTRATURĂ JURISDICȚIONALĂ

NR. 1478 / 23 FEB 2018

Parlamentul României
Senat

Secretar General

SENATUL ROMÂNIEI
SECRETAR GENERAL

NR. XXXV

821

DATA

23.02.2018

Domnului

VALER DORNEANU

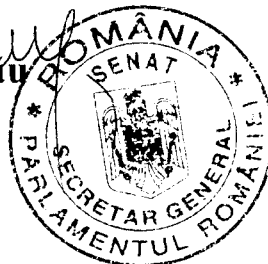
PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

În temeiul dispozițiilor art.15 alin.(4) din Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, vă transmitem, alăturat, sesizarea cu privire la *Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale (L76/2017)*.

Precizăm că sesizarea de neconstituționalitate menționată, formulată în condițiile art.146 lit.a) din Constituția României, republicată, a fost depusă la Senat în ziua de vineri, 23 februarie 2018.

SECRETAR GENERAL

Ion Vargau

SENATUL ROMÂNIEI	
SECRETAR GENERAL	
NR. XXXV	<u>213</u>
DATA	<u>23.02.2018</u>

Parlamentul României

datre,

Secretarul General al Senatului

Domnul Ion VĂRGĂU

Domnule Secretar General,

În temeiul prevederilor art. 146 lit. a) din Constituție și în baza art. 15, alin. (1) din Legea 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, în numele semnatarilor, vă înaintăm Sesizarea la Curtea Constituțională cu privire la Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale (L76/2017), adoptată de către Senatul României, în ședința din data de 14 februarie 2018.

Lider Grup PNL

Senator

Iulian DUMITRESCU

SENATUL ROMÂNIEI	
GRUPUL P.N.L.	
Nr. înreg. XIV	<u>252/23.02.18</u>

Parlamentul României

Senat

Domnului Valer DORNEANU,

Președintele Curții Constituționale

Stimate Domnule Președinte,

În temeiul art. 146 lit. a) din Constituția României, republicată, al art. 11 alin. (1) lit. a) raportat la art. 15 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, care prevede: *„Curtea Constituțională se pronunță asupra constituționalității legilor înainte de promulgarea acestora, la sesizarea Președintelui României, a unuia dintre președinții celor două Camere, a Guvernului, a Înaltei Curți de Casație și Justiție, a Avocatului Poporului, a unui număr de cel puțin 50 de deputați sau de cel puțin 25 de senatori”*,

Subsemnații, Dumitrescu Iulian, Scântei Laura - Iuliana, Cristina Ioan, Mirea Siminica, Pîrvulescu Eugen, Stângă George Cătălin, Pauliuc Nicoleta, Bulacu Romulus, Cadariu Constantin – Daniel, Cazan Mircea Vasile, Chirteș Ioan – Cristian, Cîțu Florin – Vasile, Dănăilă Leon, Fenechiu Cătălin – Daniel, Filipescu Răducu – George, Gorghiu Alina Ștefania, Hărău Eleonora – Carmen, Oprea Mario Ovidiu, Pereș A. Alexandru, Popa G. Cornel, Popa Ion, Șoptică Costel, Țapu Nazare Eugen, Toma Cătălin Dumitru și Vela Ion – Marcel, toți **în calitate de Senatori ai Partidului Național Liberal**, precum și Alexandrescu Vlad – Tudor, Ghica Cristian, Goțiu Remus Mihai, Mihail Radu Mihai, Presadă Florina Raluca, Marussi George Nicolae, Coliban Allen, Dinică Silvia Monica, Dinu Nicoleta Ramona, Dircă George Edward, Fălcoi Nicu, Lungu Dan și Wiener Adrian, toți **în calitate de Senatori ai Uniunii Salvați România**, semnatari ai prezentei sesizări conform tabelului de semnături anexat prezentei, în original, formulăm prezenta

SESIZARE DE NECONSTITUȚIONALITATE

cu privire la **Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale (L76/2017)**, adoptată de către Senatul României, în ședința din data de 14 februarie 2018, având în vedere următoarele **considerente**:

A. Situația de fapt sesizată

Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale (PL-x nr. 147/2017) a fost adoptată de către Camera Deputaților, ca prima cameră sesizată, în ședința din data de 11 aprilie 2017, potrivit art.76 alin.(1) din Constituția României, republicată și de către Senatul României (**L76/2017**), în calitate de cameră decizională, în ședința din data de 14 februarie 2018, potrivit art.75 alin.(1) teza a II-a din Constituția României, republicată, propunerea legislativă menționată având caracter de lege organică.

Potrivit Expunerii de motive a inițiatorului, **scopul legii** a fost acela “*de a elimina anticipat, orice posibilități de exercitare a unei presiuni asupra judecătorilor Curții Constituționale*”, de a asigura judecătorilor Curții Constituționale o “*imunitate mai extinsă decât a oricărui alt demnitar al statului*”, inițiatorul apreciind că “*aceasta se impune din perspectiva necesității asigurării unei protecții legitime unor demnitari care (...) nu au nici statutul politic al parlamentarilor sau al Președintelui României, nici o funcție de carieră profesională ca în cazul magistraților*”.

În considerarea scopului enunțat de către inițiator, legea care face obiectul prezentei sesizări de neconstituționalitate a adus următoarele modificări Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale:

**urmărirea penală, reținerea, arestarea, percheziționarea și trimiterea în judecată penală a judecătorilor Curții constituționale se poate face doar cu încuviințarea a două treimi din numărul judecătorilor Curții, eliminându-se din reglementarea actuală a Legii nr. 47/1992, competența de aprobare a cererilor de arestare sau de trimitere în judecată, care revenea anterior Biroului permanent al Camerei Deputaților, al Senatului sau a Președintelui României, după caz și statuând pentru prima oară, că astfel de cereri vor fi formulate doar de ministrul justiției, la sesizarea procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, iar încuviințarea acestor cereri va fi de competența plenului Curții Constituționale care va decide cu votul a două treimi din numărul judecătorilor;*

** s-a eliminat sancțiunea suspendării de drept din funcție a unui judecător al Curții Constituționale ca urmare a trimiterii acestuia în judecată penală, rămânând la latitudinea plenului Curții de a aprecia și a de putea decide prin votul a două treimi din numărul judecătorilor, suspendarea din funcție a unui judecător al Curții trimis în judecată penală.*

** în cazul în care un judecător a fost numit pentru restul de mandat al unui alt judecător, indiferent de durata restului de mandat, judecătorul în cauză va putea fi numit la reînnoirea Curții Constituționale pentru un mandat complet de 9 ani.*

** s-a recunoscut judecătorilor Curții Constituționale beneficiul ca la încetarea mandatului, să poată opta pentru intrarea în avocatură sau în notariat, fără examen.*

**s-a reglementat modalitatea de exercitare a dreptului la pensie de serviciu de către judecătorii Curții, precum și dreptul la indemnizația netă pe 6 luni de activitate, la data*

încetării mandatului de judecător ca urmare a expirării termenului acestuia sau a imposibilității exercitării sale din motive de sănătate.

Guvernul, în Punctul de vedere transmis Parlamentului, a comunicat că susține propunerea legislativă.

Consiliul Legislativ a avizat favorabil prin Adresa nr. 113/03.03.2017, propunerea legislativă, cu observații și propuneri, evidențiind faptul că “*soluția legislativă privind necesitatea încuviințării plenului Curții Constituționale pentru începerea și efectuarea urmăririi penale împotriva judecătorilor constituționali generează o imunitate sui-generis care nu are consacrare constituțională*”. Consiliul Legislativ a criticat și soluția legislativă privind suspendarea din funcție a judecătorului constituțional trimis în judecată doar ca urmare a deciziei plenului Curții Constituționale în condițiile în care sancțiunea suspendării de drept operează în cazul trimiterii în judecată a Avocatului Poporului și a adjuncților acestuia (art. 31 alin. 3 din Legea nr. 35/1997, republicată, cu modificările și completările ulterioare), precum și în cazul membrilor Guvernului (conform art. 109 alin. (2) din Constituția României, republicată).

B. Critici de neconstituționalitate:

B1. Motive intrinseci

Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale (L76/2017) a fost adoptată cu încălcarea mai multor dispoziții constituționale, respectiv:

1. Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale încalcă prevederile cuprinse în art. 124 alin. (1) și (2) din Constituția României, republicată, care prevăd:

Art. 124 alineatul (1): *Justiția se înfăptuiește în numele legii.*

Art. 124 alineatul (2): *Justiția este unică, imparțială și egală pentru toți.*

Prin modificarea adusă alineatelor (1), (2) și (3) ale articolului 66 din Legea nr. 47/1992, Parlamentul a încălcat principiul constituțional al înfăptuirii justiției, instituind o **imunitate extinsă, pentru judecătorii Curții Constituționale, cu privire la toate faptele penale comise de aceștia, atât înainte de exercitarea mandatului, cât și în timpul exercitării mandatului, indiferent dacă faptele sunt realizate sau nu în legătură cu exercițiul mandatului și indiferent de forma de vinovăție. Această imunitate reglementată de legiuitorul ordinar pentru judecătorii Curții Constituționale este mai extinsă decât oricare dintre imunitățile și măsurile de protecție stabilite de legiuitorul constituant pentru parlamentari, pentru Președintele României și pentru membrii Guvernului.**

Conform art. 66 alin. (1), (2) și (3) din Legea nr. 47/1992, așa cum a fost modificat de legea adoptată de Parlament, *"(1) Judecătorii Curții nu pot fi urmăriți penal, reținuți, arestați, percheziționați sau trimiși în judecată penală decât cu încuviințarea plenului Curții Constituționale, la cererea ministrului justiției, sesizat de Procurorul General al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție. (2) Încuviințarea prevăzută la alin. (1) se dă cu votul a două treimi din numărul judecătorilor Curții Constituționale, după ascultarea judecătorului în cauză. (3) Pentru infracțiuni săvârșite de judecătorii Curții, urmărirea penală și trimiterea în judecată se fac numai de către Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, iar competența de judecată aparține Înaltei Curți de Casație și Justiție."*

Constituția României, republicată, a instituit **o imunitate de procedură pentru parlamentari pentru faptele penale comise înainte sau în timpul exercitării mandatului**. Curtea Constituțională a reținut în jurisprudența sa (a se vedea Decizia Curții Constituționale nr. 270/2008 publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 290 din 15 aprilie 2008) faptul că *«imunitatea parlamentară - ca "imunitate de procedură" - este un mijloc de protecție împotriva unor măsuri abuzive, determinate uneori de motive politice. Curtea constată că, în urma revizuirii Constituției, imunitatea parlamentară are un conținut mai restrâns, așa cum se deduce din art. 72 alin. (2) din Constituție. Astfel, deputații și senatorii pot fi urmăriți și trimiși în judecată penală pentru fapte care nu au legătură cu voturile sau cu opiniile politice exprimate în exercitarea mandatului, dar nu pot fi percheziționați, reținuți sau arestați decât cu încuviințarea Camerei din care fac parte, după ascultarea lor. În cauza de față, fiind vorba de sesizarea de către Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a uneia dintre cele trei autorități pentru a cere urmărirea penală a unor membri ai Guvernului care au și calitatea de parlamentar, nu sunt aplicabile dispozițiile art. 72 alin. (2) din Legea fundamentală, ce se referă strict la imunitatea parlamentară.»* În consecință, imunitatea prevăzută de legiuitorul constituant pentru parlamentari se compune, pe de o parte, din *iresponsabilitatea acestora pentru voturile sau pentru opiniile politice exprimate în exercitarea mandatului* (conform art. 72 alin. 2 din Constituția României, republicată) și, pe de altă parte, din *inviolabilitatea parlamentarilor*, în sensul în care pentru faptele penale comise înainte sau în timpul exercitării mandatului, aceștia nu pot fi percheziționați, reținuți sau arestați decât cu încuviințarea Camerei din care fac parte, după ascultarea lor (art. 72 alin. 2 din Constituția României, republicată).

În cazul **membrilor Guvernului**, Constituția României a instituit **o măsură de protecție cu privire la faptele săvârșite în exercițiul funcției lor**. Prin Decizia nr. 93/16.06.1999 publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 300 din 28 iunie 1999, Curtea Constituțională a reținut că, în privința mandatului de membru al Guvernului, **Constituția nu a instituit imunitatea guvernamentală**, ci o altă măsură de protecție, și anume condiționarea dreptului de a cere urmărirea lui penală pentru fapte săvârșite în exercițiul funcției. Astfel, *«dispozițiile art. 109 alin. (2) din Legea fundamentală instituie o măsură de protecție a mandatului exercitat de membrii Guvernului, având deci caracterul obiectiv al unei garanții constituționale de ordin procedural, menită să ocrotească interesul public, și anume realizarea actului de guvernare prin exercițiul mandatului. Această măsură de ocrotire a interesului public subzistă și după încetarea mandatului membrilor Guvernului, așa încât este evident că, în privința infracțiunilor comise în exercițiul funcției, punerea sub urmărire*

penală a membrilor Guvernului trebuie să se realizeze cu respectarea aceluiași norme procedurale.» Pentru orice alte fapte incriminate de legea penală și care nu sunt săvârșite în exercițiul funcției, membrii Guvernului răspund potrivit dreptului comun.

În cazul **Președintelui României**, Constituția României a instituit și o **imunitate pentru acesta exclusiv cu privire la faptele comise de Președintele României înainte sau în timpul mandatului**. Prin Decizia Curții Constituționale nr. 678/13.11.2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 886 din 5 decembrie 2014, Curtea a realizat o interpretare a prevederilor constituționale referitoare la imunitatea Președintelui și a definit această imunitate « *ca fiind un mijloc de protecție, menit să îl apere de eventuale presiuni, abuzuri și procese șicanatorii îndreptate împotriva sa în exercitarea mandatului pe care îl are de îndeplinit, având drept scop garantarea libertății de exprimare și protejarea împotriva urmărilor judiciare abuzive. Importanța acestei garanții constituționale constă în necesitatea asigurării unei protecții speciale a reprezentanților poporului în cadrul exercitării mandatului pentru care au fost aleși. Pe această cale sunt garantate independența și separația puterilor în stat, ca expresie a valorilor promovate într-un stat democratic. Acesta este motivul pentru care imunitatea are un caracter imperativ, neconstituind un drept subiectiv la care titularul poate renunța atunci când apreciază a fi oportun. Ea este o garanție de ordine publică a mandatului și, pe cale de consecință, poate fi invocată din oficiu, nu doar de titular, și oricând pe durata exercitării mandatului, fiind un element constitutiv al statutului juridic constituțional al Președintelui României.* » Astfel, în opinia Curții, Președintele «*se bucură de imunitate [art. 84 alin. (2) din Constituție], sub cele două aspecte ale acesteia: iresponsabilitatea pentru opiniile politice exprimate în exercitarea mandatului, și inviolabilitatea, cu limita prevăzută de art. 96 din Constituție - punerea sub acuzare pentru fapte de înaltă trădare. În virtutea inviolabilității de care se bucură mandatul prezidențial, pe perioada exercitării acestuia, Președintele nu poate fi supus niciunei proceduri judiciare penale, cu excepția situației prevăzute de art. 96 din Constituție.*»

Analizând semnificația juridică a instituției imunității Președintelui, Curtea a constatat că aceasta este o garanție constituțională, o măsură de protecție juridică a mandatului, care are menirea să asigure independența titularului mandatului față de orice presiuni exterioare sau abuzuri. Garanția prevăzută la art. 72 alin. (1) din Constituție încurajează titularul mandatului în adoptarea unui rol activ în viața politică a societății, întrucât înlătură răspunderea juridică a acestuia pentru opiniile politice exprimate în exercitarea funcției de demnitate publică. Însă, titularul mandatului rămâne răspunzător, conform legii, pentru toate actele și faptele săvârșite în perioada în care a exercitat funcția publică și care nu au legătură cu voturile sau opiniile politice (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 284 din 21 mai 2014, paragraful 44, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 495 din 3 iulie 2014).

Sub aspect teoretic, art. 66 alin. (1), (2) și (3) din Legea nr. 47/1992, așa cum a fost modificat de legea adoptată de Parlament și supusă prezentei critici, deși face posibilă urmărirea penală și trimiterea în judecată, respectiv reținerea, arestarea sau percheziționarea unui judecător al Curții Constituționale, condițiile legale în care se pot realiza aceste acte procesuale sunt dificil de realizat și depind pe de o parte, de voința exclusivă a unei autorități politice, respectiv de Ministerul Justiției, iar pe de altă parte de voința autorității

administrativ-jurisdicționale, plenul Curții Constituționale, aspecte care conduc la aprecierea fermă a imposibilității îndeplinirii justiției cu privire la toate faptele penale comise de un judecător al Curții Constituționale.

Reglementând că *“Judecătorii Curții nu pot fi urmăriți penal, reținuți, arestați, percheziționați sau trimiși în judecată penală decât cu încuviințarea plenului Curții Constituționale, la cererea ministrului justiției, sesizat de Procurorul General al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție”*, practic îndeplinirea justiției nu mai depinde de judecător, ci de voința exclusivă, pe de o parte, a ministrului justiției de a da curs sesizării Procurorului General al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și, pe de altă parte, de voința plenului Curții de a încuviința măsura procesuală cu o majoritate calificată de două treimi, cu atât mai greu de obținut cu cât, în formularea actuală a legii, judecătorul vizat de cererea ministrului justiției poate participa la vot. Or, instituirea de către legiuitorul ordinar a unor garanții procesuale atât de extinse, derogatorii de la dreptul comun în materie, care nu au fost avute în vedere de legiuitorul constituant, riscă să lase fără conținut însăși principiul constituțional al îndeplinirii justiției, prevăzut în art. 124 alin. (1) și (2), cu privire la faptele penale comise de judecătorii Curții Constituționale.

De asemenea, legiuitorul ordinar nu distinge între faptele penale comise de judecătorii Curții Constituționale în legătură cu exercițiul mandatului de faptele penale comise de judecătorii Curții Constituționale care nu au legătură cu exercițiul respectivului mandat, ceea ce evidențiază o neînțelegere a rațiunii juridice pentru care se instituie o imunitate de procedură, anume aceea de a proteja mandatul de autoritate care se exercită de o anumită persoană de eventuale șicane și abuzuri, scopul nefiind acela de a îngreuna excesiv, până la eliminare, angajarea răspunderii penale pentru fapte care nu au legătură cu exercițiul mandatului de autoritate.

2. Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale încalcă atribuțiile constituționale ale Ministerului Public cuprinse în art. 131 alin. (1) și (3) din Constituția României, republicată, care prevăd:

“Art. 131 (1) În activitatea judiciară, Ministerul Public reprezintă interesele generale ale societății și apără ordinea de drept, precum și drepturile și libertățile cetățenilor.

(3) Parchetele funcționează pe lângă instanțele de judecată, conduc și supraveghează activitatea de cercetare penală a poliției judiciare, în condițiile legii.”

Articolul 66 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, așa cum a fost modificat de legea adoptată de Parlament încalcă prevederile art. 131 alin. (1) și alin. (3) din Constituția României, republicată, întrucât conferă în mod nejustificat o atribuție ministrului justiției, membru al unui organ politic, Guvernul, de a cere, la sesizarea Procurorului General, urmărirea penală, reținerea, arestarea, percheziționarea sau trimiterea în judecată a judecătorilor Curții Constituționale, fapt ce încalcă competența constituțională a Ministerului Public, respectiv a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție. Practic, ministrul justiției

dobândește o atribuție absolut discreționară de apreciere cu privire la conținutul sesizării formulate de Procurorul General, putând să dea curs sau nu respectivei sesizări, în funcție de aprecierea sa exclusiv subiectivă, fără a fi obligat să aibă în vedere criterii obiective și transparente.

Analizând economia relațiilor constituționale dintre Curtea Constituțională și alte instituții ale statului, existența unei cereri din partea Ministrului Justiției prin care solicită Curții încuviințarea unor măsuri procesuale penale împotriva unui judecător constituțional este complet nejustificată. Sesizarea Procurorului General ar trebui să poată fi adresată direct Curții Constituționale și în niciun caz printr-o a treia parte, care nu ar avea, de fapt, nicio competență cu privire la aspectele de natură procesual penală sesizate și dezbătute.

3. Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale încalcă independența judecătorilor constituționali reglementată prin art. 145 din Constituția României, republicată, care prevede:

“Art. 145. Judecătorii Curții Constituționale sunt independenți în exercitarea mandatului lor și inamovibili pe durata acestuia.”

Articolul 66 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, așa cum a fost modificat de legea adoptată de Parlament introduce persoana Ministrului Justiției, om politic, membru al unui Guvern numit politic, în procedura sesizare și încuviințare a unor măsuri procesuale privitoare la un judecător constituțional fapt de natură să afecteze statutul de independență față de factorul politic al respectivului judecător. O eventuală situație în care Ministrul Justiției, fără nicio justificare obiectivă, pentru unii judecători ar cere încuviințarea unor măsuri procesuale penale și pentru alți judecători nu ar cere încuviințarea unor măsuri procesuale penale poate constitui o încălcare a independenței judecătorilor constituționali. O astfel de împrejurare va conduce subsecvent, la scăderea încrederii cetățenilor în activitatea Curții Constituționale, aspect fundamental pentru asigurarea legitimității justiției constituționale într-un stat de drept, creând practic imaginea conform căreia există o clasă de super-cetățeni care beneficiază nu numai de o imunitate extinsă pentru faptele penale comise, cât și de *protecția factorului politic, anume de protecția Ministrului Justiției.*

4. Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale încalcă principiul separației puterilor în stat prevăzut de art. 1 alin. (4) din Constituția României, republicată, care prevede:

“Art. 1 alin. (4): Statul se organizează potrivit principiului separației și echilibrului puterilor - legislativă, executivă și judecătorească - în cadrul democrației constituționale.”

În conformitate cu prevederile art. 142 alin. (2) din Constituția României, „Curtea Constituțională se compune din nouă judecători, numiți pentru un mandat de 9 ani, care nu poate fi prelungit sau înnoit”, iar potrivit alineatului (3) al art. 142 „Trei judecători sunt numiți de Camera Deputaților, trei de Senat și trei de Președintele României.”

Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale a reluat în cuprinsul art. 5 prevederile constitutionale privind structura Curții și competențele constituționale de numire de către cele trei autorități: *Camera Deputaților, Senat și Președintele României*. În forma în vigoare a Legii nr. 47/1992, Articolul 66 alineatul (1) prevede că *“Judecătorii Curții Constituționale nu pot fi arestați sau trimiși în judecată penală decât cu aprobarea Biroului permanent al Camerei Deputaților, al Senatului sau a Președintelui României, după caz, la cererea procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.”*.

Legiuitorul constituțional a partajat competența de numire a judecătorilor Curții între Parlament (Camera Deputaților și Senat) și Președintele României. În reglementarea regimului juridic al imunității de procedură în materia arestării sau a trimerii în judecată, prin legea organică de organizare și funcționare a Curții, art. 66 alin. (1), s-a stabilit în sarcina acelorași autorități - *Camera Deputaților, Senat și Președintele României* - competența aprobării cererii de arestare sau de trimitere în judecată formulată de către procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție împotriva unui judecător al Curții Constituționale.

Deși nu este o normă de procedură cu valoare de principiu constituțional, reglementata chiar în Constituție, conținutul în vigoare al art. 66 alin. (1) reflectă în legea organică rolul pe care îl are fiecare dintre cele trei autorități publice (*Camera Deputaților, Senat și Președintele României*) în mecanismul constituțional de numire a Curții Constituționale, statuând competența de aprobare a cererilor de arestare sau de trimitere în judecată a unui judecător al Curții, tot în sarcina autorității care l-a numit potrivit Constituției. Prin urmare, competența de numire a judecătorilor Curții este o normă constituțională de procedură care subscrie în conținutul ei și prerogative corelative ale acestor autorități, tot de ordin procedural și nu material, în ceea ce privește răspunderea juridică a judecătorilor Curții, prerogative materializate în aprobarea de către aceste autorități a cererilor de arestare sau trimitere în judecată penală. Modalitatea constituțională în care a fost numit un judecător al Curții, respectiv autoritatea care l-a numit, determină implicit, competența aceleiași autorități de a aproba și cererea de arestare sau de trimitere în judecată penală formulată împotriva acelui judecător. Nici Constituția, nici Legea de organizare și funcționare a Curții Constituționale nu reglementează competența de numire, respectiv competența de aprobare a unei cereri de arestare sau de trimitere în judecată penală, într-un mod alternativ între cele trei autorități și nici nu menționează posibilitatea delegării acestei competente unei alte autorități, în afara celor trei reglementate constituțional.

Un astfel de rationament a avut în vedere Curtea Constituțională și atunci când a soluționat conflictul juridic de natură constituțională ce a făcut obiectul Deciziei Curții Constituționale nr. 270/2008 publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 290 din 15 aprilie 2008. Curtea a reținut că din examinarea dispozițiilor art. 109 alin. (2) din Legea fundamentală, care prevăd că *“Numai Camera Deputaților, Senatul și Președintele României au dreptul să ceară urmărirea penală a membrilor Guvernului pentru faptele săvârșite în exercițiul funcției lor”*, rezultă că ele constituie o normă de procedură cu valoare de principiu constituțional. Această formulă sintetică reflectă rolul pe care îl are fiecare dintre cele trei autorități publice în

mecanismul constituțional de formare a Guvernului și al răspunderii membrilor Guvernului. fiecare dintre cele trei autorități au o competență proprie. Textul constituțional exclude atât competența cumulativă a cererilor celor trei autorități publice, cât și competența alternativă între cele trei autorități.”

În considerarea argumentelor enunțate, apreciem că Parlamentul nu putea să renunțe la o prerogativa procedurală care decurgea dintr-o atributie constituțională de numire a judecătorilor la Curtea Constituțională, în favoarea unei alte puteri sau autorități, în cazul dat în favoarea ministrului justiției, membru al Guvernului.

Dispozițiile art. 1 alin. (4) din Constituția României privind principiul separației și echilibrului puterilor în stat a fost încălcat prin transferarea de către Parlament a acestei competente de aprobare a cererilor de arestare sau de trimitere în judecata penală către Guvern conform art. 66 alin. (1), ceea ce este de natura să afecteze buna funcționare a Curții Constituționale, ea însăși garant al supremației Constituției și să creeze în viitor conflicte juridice de natură constituțională. Pornind de la textele constituționale și legale, Curtea a statuat în repetate rânduri cu privire la noțiunea de conflict juridic de natură constituțională între autorități publice, reținând că un atare conflict există și „în cazul omisiunii unor autorități publice constând în declinarea competenței sau în refuzul de a îndeplini anumite acte care intra în obligațiile lor”(Decizia nr. 53/28.01.2005 publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 144 din 17 februarie 2005).

Pentru considerente similare care privesc raporturile juridice dintre Guvern – ministrul Justiției, pe de o parte și procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, pe de altă parte, **art. 66 alin. (1) contravine principiului separației puterilor în stat** prevăzut de art. 1 alin. (4) din Constituția României întrucât include ministrul justiției, factorul politic, în procedura de sesizare și încuviințare a unor măsuri procesuale privitoare la un judecător constituțional fapt de natură să afecteze nu doar statutul de independență față de factorul politic al respectivului judecător, dar și separația puterilor în stat. Transmiterea unei cereri din partea Ministrului Justiției prin care solicită Curții încuviințarea unor măsuri procesuale penale împotriva unui judecător constituțional este exclusiv la latitudinea ministrului justiției fapt ce nu poate fi interpretat ca o garanție procedurală pentru judecătorul constituțional, ci mai degrabă ca un mijloc de control și intervenție politică în gestionarea răspunderii juridice a judecătorilor Curții, precum și o interferență nedorită în procedurile penale care ar privi un judecător al Curții. Ministrului Justiției nu i se pot transmite prerogative care să-i permită să interfeze și să cenzureze soluțiile dispuse de procurori sau să îi creeze premise noi pentru exercitarea oricărei forme de presiuni politice asupra judecătorilor Curții.

5. Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale încalcă prevederile art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, precum și art. 1 alin. (3) și (5) din Constituția României, republicată, privind obligația respectării supremației Constituției și a legilor, texte care prevăd:

“Art. 16 (1) Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări. (2) Nimeni nu este mai presus de lege. «

« Art. 1 alin. (3) : România este stat de drept, democratic și social, în care demnitatea omului, drepturile și libertățile cetățenilor, libera dezvoltare a personalității umane, dreptatea și pluralismul politic reprezintă valori supreme, în spiritul tradițiilor democratice ale poporului român și idealurilor Revoluției din decembrie 1989, și sunt garantate. (5) În România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie. “

Art. 66 alin. 5 al Legii nr. 47/1992, așa cum a fost modificat de legea adoptată de Parlament, prevede ca: *„judecătorul trimis în judecată penală poate fi suspendat prin decizia Plenului Curții Constituționale adoptată cu votul două treimi din membrii Curții.”*. Aceasta reglementare înlocuiește reglementarea în vigoare a art. 66 alin, (3) care prevede: *“ De la data trimiterii în judecată penală, judecătorul Curții Constituționale este suspendat de drept din funcția sa. În caz de condamnare definitivă, el este exclus de drept, iar în caz de achitare, suspendarea încetează.”*

Conform acestui text, fără a institui nici un criteriu obiectiv de apreciere, legiuitorul instituie posibilitatea pentru Plenul Curții Constituționale, **de a decide sau nu suspendarea judecătorului constituțional trimis în judecată pentru orice faptă penală**, inclusiv pentru o faptă penală comisă în exercițiul mandatului său. Mai mult, în absența unor prevederi exprese, rezultă că judecătorul trimis în judecată pentru care Plenul poate dispune suspendarea din funcție, va putea participa și va putea vota în cadrul ședinței Plenului, aspect care încalcă principiul conform căruia nimeni nu poate fi judecător în propria cauză (*“Nemo esse judex in sua causa potest”*).

Dispozițiile art. 66 alin.(5) încalcă art. 16 alin.(1) și (2) și art. 1 alin. (3) și (5) din Constituția României, așa cum au fost interpretate pe cale jurisprudențială chiar de Curtea Constituțională. Recent, în Decizia nr. 32/23.01.2018 cu privire la o modificare a Legii nr. 188/1999 prin care s-a abrogat măsura administrativă a suspendării raportului de serviciu în cazul trimiterii în judecată, în cadrul unui proces penal, în ceea ce privește persoanele care au calitatea de funcționari publici, Curtea a precizat că se creează un tratament diferențiat, contrar prevederilor consacrate de art. 16 din Constituție. Mai mult, posibilitatea lăsată acestor persoane de a continua să exercite prerogativele de funcționari publici, cu toate drepturile și responsabilitățile pe care exercițiul autorității de stat le implică, în condițiile în care s-ar afecta activitatea și imaginea publică a autorității, contravine principiului statului drept și principiului supremației Constituției și al obligativității respectării legilor, consacrate de art. 1 alin. (3) și (5) din Legea fundamentală, și vulnerabilizează încrederea cetățenilor în autoritățile statului.

În Decizia nr. 32/2018, Curtea a reținut că *„standardele privind integritatea și deontologia funcționarului public se mențin atât în situația în care există o condamnare definitivă a acestuia de către instanța de judecată, fiind înlăturată prezumția de nevinovăție, cât și în situația în care funcționarul public este trimis în judecată pentru infracțiuni de o gravitate deosebită, în acest ultim caz nefiind înlăturată prezumția de nevinovăție. Cele două situații*

reclamă soluții juridice diferite pentru protejarea aceleiași valori sociale – integritatea/probitatea persoanei care deține această calitate și prestează un serviciu public, exercitând autoritatea publică cu care a fost investită de stat. Atunci când intervine trimiterea în judecată sau arestul preventiv, deci există o suspiciune rezonabilă cu privire la comiterea unor infracțiuni, nu este înlăturată prezumția de nevinovăție, dar **nu se poate reține că autoritatea și integritatea funcției publice nu sunt afectate**, motiv pentru care legiuitorul a instituit regula suspendării raportului de serviciu pentru funcționarul în cauză. Însă, elementul comun care conduce la protejarea autorității și integrității funcției publice este faptul că funcționarul public condamnat definitiv sau trimis în judecată nu mai poate desfășura atribuțiile de serviciu, fie cu caracter definitiv (în cazul certitudinii comiterii unor infracțiuni), fie cu caracter temporar (numai pe perioada în care a existat suspiciunea comiterii unor infracțiuni).

Formularea unei acuzații penale, urmată de luarea măsurii preventive a arestului și/sau trimiterea în judecată nu înlătură prezumția de nevinovăție a persoanei acuzate penal, dar o plasează, temporar, în afara cadrului legal de exercitare a funcției publice (...). Luarea măsurii preventive a arestului sau trimiterea în judecată este cea care determină schimbarea situației juridice a persoanei care exercită autoritatea publică și îi suspendă, din punct de vedere legal și moral, calitatea de a ocupa funcția cu care a fost investită. Pe de altă parte, chiar dacă prezumția de nevinovăție a acesteia nu este desființată până la pronunțarea unei hotărâri definitive de condamnare, întrucât există îndoieli rezonabile cu privire la buna-credință și loialitatea funcționarului public în exercitarea atribuțiilor ce îi revin, în această perioadă, **acestui nu i se mai poate încredința de către stat exercițiul autorității publice**, persoana pierzând temporar legitimitatea de a reprezenta interesele generale pe care legea o obligă să le protejeze”.

În aceeași decizie, Curtea a reținut că „eliminarea unei garanții a integrității și probității morale a persoanei care ocupă o funcție publică, ce presupune, în temeiul Legii nr. 188/1999, introduce un dublu standard în materia suspendării raporturilor de muncă ca urmare a desfășurării unor proceduri judiciare și apare ca un demers arbitrar, fără nicio justificare rațională, obiectivă și rezonabilă”.

De asemenea, Curtea Constituțională a reținut că sancțiunea suspendării de drept a funcționarului public trimis în judecată pentru săvârșirea unei infracțiuni are ca finalitate protejarea autorității sau a instituției publice față de pericolul continuării activității ilicite și al extinderii consecințelor periculoase ale faptei penale săvârșite de către funcționarul public. (Deciziile Curții Constituționale nr. 62/2013, nr. 1553/2011, nr. 1593/2011).

Totodată, cu privire la integritatea în funcție publică, Curtea Constituțională a dezvoltat o amplă jurisprudență, arătând că exercitarea funcțiilor și demnităților publice trebuie să se realizeze în coordonatele statului de drept: „Statul de drept presupune, pe de o parte, capacitatea acestuia de a asigura cetățenilor servicii publice de calitate și de a crea premisele pentru încrederea cetățenilor în instituțiile și autoritățile publice. Aceasta presupune obligația statului de a impune standarde etice și profesionale în special celor chemați să îndeplinească activități ori servicii de interes public și, cu atât mai mult, celor care îndeplinesc acte de autoritate publică, adică pentru acei agenți publici sau privați care

sunt investiți și au abilitatea de a invoca autoritatea statului în îndeplinirea anumitor acte sau sarcini. Statul este dator să creeze toate premisele - iar cadrul legislativ este una dintre ele - pentru îndeplinirea funcțiilor statului de către profesioniști care îndeplinesc criterii profesionale și de probitate morală.” (Decizia Curtii Constitutionale nr. 258/2016).

Pentru a evita încălcarea dispozițiilor constituționale, dar și pentru a crea premisele încrederii cetățenilor în justiția constituțională realizată de Curtea Constituțională, legiuitorul nu ar trebui să instituie posibilitatea suspendării, ci **suspendarea de drept a mandatului la momentul trimiterii în judecată.**

6. Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale încalcă prevederile art. 142 alin. (2) din Constituția României, republicată, care prevede:

*“Art. 142 (2) Curtea Constituțională se compune din nouă judecători, numiți pentru un mandat de 9 ani, care **nu poate fi prelungit sau înnoit.**”*

Art. 68 alin. (3) al Legii nr. 47/1992, așa cum a fost modificat de legea adoptată de Parlament, prevede ca: *„Judecătorul care a fost numit pentru restul de mandat al unui alt judecător va putea fi numit, la reînnoirea Curții Constituționale, pentru un mandat complet de 9 ani.”* Reglementarea nouă prelungește într-un mod excesiv perioada unui mandat de judecător al Curtii constitutionale permitând ca un judecător care a fost numit pentru restul de mandat al unui alt judecător, indiferent de durata restului, sa poata sa fie numit pentru un nou mandat de 9 ani. Prin urmare, daca un judecător ar fi numit pentru un rest de mandat de 8,3 luni, la finalizarea restului de mandat, acel judecător ar putea candida si obtine o noua numire pentru un nou mandat complet de 9 ani, fapt ce contravine interdicției constituționale prevăzute de art. 142 alin. (2) care prevede expres ca mandatul nu poate fi prelungit sau înnoit.

În forma în vigoare, Art. 68 alin. (3) prevede că *“În cazul în care perioada pentru care a fost numit noul judecător, potrivit alin. (2), este mai mică de 3 ani, acesta va putea fi numit, la reînnoirea Curții Constituționale, pentru un mandat complet de 9 ani.”* Această reglementare permite (re)numirea pentru un mandat întreg a judecătorilor constituționali care au mai fost numiți pentru exercitarea până la expirare a mandatelor altor judecători constituționali care, din varii motive, au încetat cu mai puțin de 3 ani înainte de termen. Pe cale de consecință, numai dacă perioada cuprinsă între data preluării mandatului incomplet și data expirării acestuia este mai mare sau egală cu 3 ani, judecătorul constituțional înlocuitor își pierde dreptul de a fi (re)numit pentru un mandat întreg.

După cum se poate observa, posibilitatea (re)numirii pentru un mandat întreg a judecătorilor constituționali care au mai fost numiți pentru exercitarea până la expirare a mandatelor altor judecători constituționali nu a fost eliminată, ci a fost menținută fără condiția actuală ca

perioada cuprinsă între data preluării mandatului incomplet și data expirării acestuia să mai mare sau egală cu 3 ani, ceea ce permite până la 18 ani de activitate în cadrul Curții Constituționale, echivalentul a două mandate complete. Astfel, în situația ipotetică în care mandatul unui judecător constituțional ar înceta chiar la data numirii sale în funcție sau la scurt timp după aceea (ex. demisie, deces, etc.), judecătorul constituțional înlocuitor ar putea fi numit pentru un nou mandat de 9 ani după ajungerea la termen a primului mandat de 9 ani.

Eventualele argumente în sensul că primul mandat ar fi exercitat în numele altuia, că nu ar reprezenta un mandat propriu-zis, sau că nu ar putea fi asimilat unei prelungiri ori înnoiri de mandat, nu sunt suficiente pentru a justifica eludarea prevederilor fără echivoc ale Constituției, din care rezultă fără niciun dubiu intenția legiuitorului constituant de a nu permite judecătorilor constituționali să dețină această funcție pentru o perioadă mai mare de 9 ani.

Apreciem totodata, în critica noastră, că art. 68 alin. (3) cum a fost modificat și adoptat de Parlament generează discriminare între judecătorii Curții și instituie în mod nejustificat un regim juridic diferențiat între judecătorii constituționali numiți mai întâi pentru exercitarea până la expirare a mandatelor altor judecători constituționali, care vor putea fi (re)numiți pentru un mandat complet, și judecătorii constituționali numiți mai întâi pentru exercitarea unui mandat complet, care nu vor mai putea fi numiți nici măcar pentru ducerea la termen a mandatelor unor alți judecători constituționali.

Criticile exprimate mai sus sunt în spiritul recomandărilor Comisiei Europene pentru Democrație prin Drept (*“Comisia de la Veneția”*) din cadrul Consiliului Europei care în *“Compendiul privind opiniile Comisiei de la Veneția, rapoartele și studiile asupra justiției constituționale”*, publicat la Strasbourg la data de 18 decembrie 2017 (CDL-PI2017/008), a arătat că orice prelungire de mandat a unui judecător constituțional și chiar opțiunea legislativă de a permite re alegerea unui judecător pentru un nou mandat după exercitarea primului, poate determina subminarea independenței judecătorilor. Comisia de la Veneția recomandă un singur mandat de judecător, cu durată mare, fără posibilitatea prelungirii sau reînnoirii, chiar printr-un nou proces de alegere/desemnare (a se vedea Opiniile Comisiei de la Veneția față de proiectul de lege de organizare a Curții Constituționale din Muntenegru, precum și opiniile exprimate asupra propunerilor de amendare Legii Curții Constituționale din Letonia). În considerarea duratei mari a unui mandat de judecător (între 7- 12 ani), Comisia de la Veneția recomandă reglementarea prin Constituție a interdicției de prelungire sau reînnoire

tocmai pentru a asigura și consolida independența judecătorilor Curții Constituționale și a Curții în ansamblul ei (opiniile exprimate asupra proiectului de Constituție al Ungariei).

Întrucât art. 142 alin. (2) din Constituția României, republicată, a fost redactat și corespunde spiritului recomandărilor Comisiei de la Veneția, apreciem că orice soluție legislativă promovată prin chiar legea organică de organizare și funcționare a Curții Constituționale este neconstituțională.

7. Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, respectiv Art. 66 alin. (1), (2) și (3) din Legea nr. 47/1992, astfel cum este modificat prin legea adoptată de Parlament, încalcă recomandări ale Comisiei Europene pentru Democrație prin Drept (“Comisia de la Veneția”) din cadrul Consiliului European:

“În timp ce unele state, în particular din estul Europei, conferă inviolabilitatea penală a judecătorilor drept o garanție suplimentară pentru aceștia, nu există nicio normă recunoscută la nivel internațional care impune această inviolabilitate. Dimpotrivă, standardele internaționale susțin principiul potrivit căruia <<atunci când nu sunt în exercitarea funcției, judecătorii sunt responsabili în temeiul dreptului civil, penal și administrativ în același mod ca orice alt cetățean.>> [CM / Rec (2010)12, alin. 71] Independența justiției nu depinde de imunitatea largă și judecătorii ar trebui să răspundă pentru orice presupuse crime, având în vedere că procedurile efective de apărare, de atac și alte elemente ale statului de drept sunt la dispoziția lor deplină.”¹

“Oricât de importantă ar fi independența judecătorilor în exercitarea atribuțiilor lor jurisdicționale, aceasta nu înseamnă că judecătorii nu sunt răspunzători. Independența judecătorilor servește protejării drepturilor și libertăților fundamentale ale acestora, în conformitate cu legea. Dacă puterea judecătorească este folosită în mod abuziv, aceasta nu își mai poate îndeplini scopul. Judecătorii care, în exercitarea atribuțiilor lor, săvârșesc ceea ce ar fi considerat în orice altă circumstanță o infracțiune, precum o luare de mită, nu pot pretinde imunitate împotriva procedurilor penale de drept comun.”²

În “Compendiul privind opiniile Comisiei de la Veneția, rapoartele și studiile asupra justiției constituționale », publicat la Strasbourg la data de 18 decembrie 2017 (CDL-

¹ Amicus Curiae pentru Curtea Constituțională a Republicii Moldova privind imunitatea judecătorilor, adoptat la cea de-a 94-a sesiune plenară (Veneția, 9-8 martie 2013)

² Amicus Curiae pentru Curtea Constituțională a Republicii Moldova privind răspunderea penală a judecătorilor, adoptat la cea de-a 110-a sesiune plenară (Veneția, 10-11 martie 2017)

PI2017/008), Comisia de la Veneția a reiterat faptul că judecătorii constituționali nu pot și nu trebuie să beneficieze de o imunitate de procedură, ei trebuie să aibă doar imunitate funcțională care privește faptele, opiniile exprimate în cadrul activității de judecător.

În considerarea celor mai sus expuse, **solicităm Onoratei Curți ca, în raport cu criticile precizate mai sus, să constate că articolele criticate, din Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, sunt neconstituționale pentru considerentele arătate în capitolul *Motive intrinseci*.**

În drept, ne motivăm sesizarea pe dispozițiile art. 146 lit. a) din Constituția României, al art. 11 alin. (1) lit. a) raportat la art. 15, alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată.

Cu deosebită considerație,

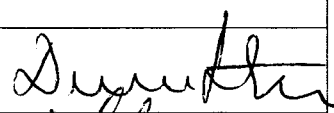
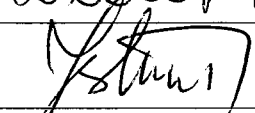
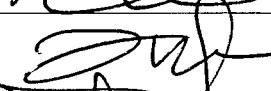
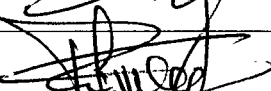
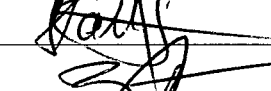
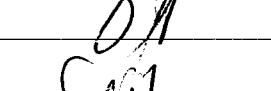
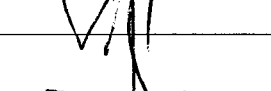
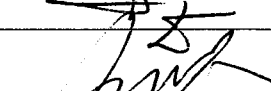
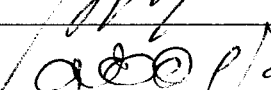
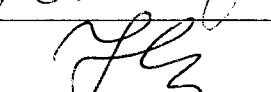
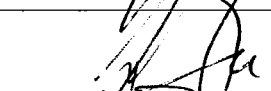
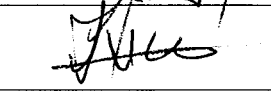
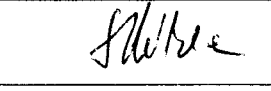
În numele senatorilor inițiatori,

Senator

Iulian DUMITRESCU

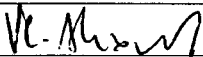
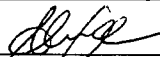
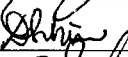
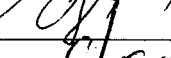
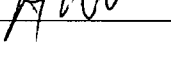
Liderul Grupului parlamentar al PNL din Senatul României

Domnului Președinte al Curții Constituționale

Nr. Crt.	Nume prenume	Grup Parlamentar	Semnătură
1.	DU MITRESCU IULIAN	PNL	
2	SCÂNTEI LAURA-IULIANA	PNL	
3	CHIRTES IOAN CRISTIAN	PNL	
4.	FLOREAN CITU	PNL	
5.	ILIPESCU CAMILU	PNL	
6	STÂNGĂ GEORGE CATALIN	PNL	
7	PERES ALEXANDRU	PNL	
8	SOTICA COSTEL	PNL	
9	CAZAN MIRCEA V.	PNL	
10	BULACU ROMULUS	PNL	
11	POPA CORNEL	PNL	
12.	CRISTINA IOAXI	PNL	
13	CADARU DANIEL	PNL	
14	ION POPA	PNL	
15	Pauluc Nicoleta	PNL	
16.	MIREA SIMINICA	PNL	

17	Jămnicu Leon	PNL	C C C
18	Hărașu Elena Larina	PNL	PNL @ Leon
19	Fenechea Daniel	PNL	PNL @ Leon
20	Vela Marcel	PNL	PNL @ Leon
21	GORGHEA Horia	PNL	PNL @ Leon
22	TAPU NAZARE EUGEN	PNL	PNL @ Leon
23	Moroș Nicolae Oprea	PNL	PNL @ Leon
24	Toma Căzâr	PNL	PNL @ Leon
25	Pirvulescu Eugen	PNL	PNL @ Leon

SESIZARE DE NECONSTITUȚIONALITATE A

NR.	SENATOR	SEMNĂTURĂ	PARTID
1.	ALEXANDRESCU VLAD-TUDOR		USR
2.	COLIBAN ALLEN		USR
3.	DINICĂ SILVIA-MONICA		USR
4.	DINU NICOLETA-RAMONA		USR
5.	DIRCĂ GEORGE-EDWARD		USR
6.	FĂLCOI NICU		USR
7.	GHICA CRISTIAN		USR
8.	GOTIU REMUS-MIHAI		USR
9.	LUNGU DAN		USR
10.	MARUSSI GEORGE-NICOLAE		USR
11.	MIHAIL RADU-MIHAI		USR
12.	PRESADĂ FLORINA-RALUCA		USR
13.	WIENER ADRIAN		USR
14.			
15.			
16.			
17.			
18.			
19.			
20.			
21.			
22.			
23.			
24.			
25.			
26.			
27.			
28.			